26/04/2020

Το Θείο Κήρυγμα της Κυριακής του Θωμά από την Ι.Μ. Χίου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

Διαβάστε το Θείο κήρυγμα της Κυριακής του Θωμά, ή του Αντίπασχα που ακούστηκε σήμερα, 26 Απριλίου 2020 στην Ιερά Μητρόπολη Χίου:

Κυριακή του Ἀντίπασχα λέγεται ἡ σημερινὴ ἡμέρα, ἐπειδὴ ἐγκαινιάζει τὴν καθ' ἑβδομάδα ἀνάμνηση τῆς Κυριακῆς του Πάσχα. Ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ σήμερα, κάθε Κυριακὴ ἀποτελεῖ τὴν ἀναστάσιμη ἡμέρα ποὺ φωτίζει ὁλόκληρο τὸν χρόνο μεταφέροντας τὴν χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως. Ἐπιπλέον, ἡ σημερινὴ Κυριακὴ ὀνομάζεται καὶ Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ. Ἡ εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἀναφέρεται στὸ περιστατικὸ τῆς ἀρχικῆς ἀπιστίας τοῦ Θωμᾶ καὶ τῆς τελικῆς μεταστροφῆς του πρὸς τὴν πίστη στὸν Ἀναστάντα Χριστό.

Εἶναι βράδυ «τῆς μιᾶς τῶν Σαββάτων», τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποία ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, καὶ οἱ μαθητὲς εἶναι κλεισμένοι σὲ ἕνα σπίτι φοβούμενοι τοὺς Ἰουδαίους. Ἔρχεται, τότε, ἀνάμεσά τους ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς χαρίζει τὴν εἰρήνη Του. Τοὺς ὁρίζει ἐπίσημα πλέον Ἀποστόλους Του, τοὺς ἐμφυσᾶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ τοὺς

ἐξουσιοδοτεῖ νὰ λύνουν καὶ νὰ δένουν τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων. Οἱ μαθητὲς χαίρονται ποὺ βλέπουν ξανὰ τὸν Κύριό τους: «Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον!». Εἶναι καὶ αὐτὸ μία πρόγευση τῆς ἐπιφοίτησης τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. Ὁ Θωμὰς[, ὅμως, ἀπουσίαζε ἀπὸ ἐκείνη τὴ συνάντηση μὲ τὸν Ἀναστημένο Χριστό. Ὅταν λοιπὸν τὸν ἐνημερώνουν οἱ ἄλλοι μαθητὲς ὅτι εἶδαν τὸν Διδάσκαλό τους, «Ἑωράκαμεν τὸν Κύριον!», λέγουν, αὐτὸς πεισματικὰ δηλώνει ὅτι, ἂν δὲν ἰδεῖ τὶς τρύπες ἀπὸ τὰ καρφιὰ καὶ ἂν δὲν ἀκουμπήσει μὲ τὸ δάκτυλό του τὶς πληγὲς στὰ χέρια καὶ στὴν πλευρὰ τοῦ Χριστοῦ, δὲν πρόκειται νὰ πιστέψει.

Ὁ Θωμᾶς θὰ λέγαμε ὅτι ἦταν ἄτυχος, γιατί στερήθηκε τὴν ἐμπειρία τῆς πρώτης ἐμφάνισης τοῦ Ἀναστημένου Χριστοῦ καὶ δὲν συμμετεῖχε στὴ χαρὰ τῶν ἄλλων μαθητῶν ποὺ Τὸν εἶδαν. Γι’ αὐτὸ καὶ δὲν συμμερίζεται οὔτε τὴν χαρά τους, οὔτε τὴν πίστη τους. Ζητάει ἁπτὲς ἀποδείξεις, θέλει τὰ χέρια του καὶ τὰ μάτια του νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὴν πίστη. «Γιὰ νὰ πιστέψω, θέλω νὰ δῶ καὶ νὰ ἀγγίξω, θέλω νὰ βεβαιωθῶ μὲ τὶς αἰσθήσεις μου!», λέγει ὁ Θωμᾶς. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν κατηγορήσει γιὰ τὴν ἀπιστία του αὐτή. Ὁ Θωμᾶς εἶναι ἕνας τυπικὸς Ἰουδαῖος, ποὺ ἔχει ἀπογοητευθεῖ καὶ ἔχει τρομάξει ἀπὸ τὰ συγκλονιστικὰ γεγονότα τὰ σχετικὰ μὲ τὸν μαρτυρικὸ θάνατο τοῦ Ἰησοῦ. Τελικά, ὁ Ἰησοῦς μήπως δὲν ἦταν καὶ τόσο σημαντικός, ὅσο νομίζαμε; Μήπως δὲν ἔπρεπε νὰ ἐναποθέσουμε τόσο μεγάλες ἐλπίδες ἐπάνω Του; Τέτοιες σκέψεις τριγυρνοῦν στὸ μυαλό του. Γι’ αὐτὸ τὰ λόγια του ἀκούγονται σκληρὰ καὶ κυνικά. Ὅμως, καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος μαθητὴς στὴν θέση του πολὺ πιθανὸν τὸ ἴδιο θὰ συμπεριφερόταν. Τὸ πρωὶ τῆς ἴδιας ἡμέρας τὸ μήνυμα τῶν Μυροφόρων ὅτι ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς φάνηκε σὰν γυναικεία ἀνοησία στὰ αὐτιὰ τῶν μαθητῶν. Ὁ Θωμᾶς λοιπὸν μένει μέσα στὴν ὁμίχλη τῆς ἀπιστίας γιὰ μία ὁλόκληρη ἑβδομάδα.

Ὕστερα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες λαμβάνει χώρα πάλι ἡ ἴδια συνάθροιση τῶν μαθητῶν, τοῦ Θωμᾶ συμπεριλαμβανομένου, ἀλλὰ καὶ ἡ ἴδια ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων». Μετὰ τὸ «Εἰρήνη ὑμῖν!», ἀπευθύνεται στὸν Θωμᾶ καὶ τοῦ λέγει: «Φέρε τὸ δάκτυλό σου ἐδῶ, δὲς τὰ χέρια μου, φέρε τὸ χέρι σου καὶ βάλε το στὴν πλευρά μου καὶ μὴ γίνεσαι ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός!» Πόση ἀγάπη, ἀλλὰ καὶ πόση ταπείνωση κρύβουν τὰ λόγια του Χριστοῦ! Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστὸς μέσα στὴν ἀσύλληπτη δόξα τῆς Ἀναστάσεώς Του καλεῖ τὸν χοϊκὸ ἄνθρωπο, τὸν Θωμᾶ, νὰ ἀγγίξει τὸ πύρινο, πανάγιο καὶ μαρτυρικὸ Σῶμα Του. Δὲν ἀποστρέφεται τὸ ἄγγιγμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ’ ἀντιθέτως ὁ Ἴδιος τὸ προκαλεῖ. Πρὶν ἀπὸ λίγες ἡμέρες εἶχε ἀρνηθεῖ στὴν Μαρία τὴ Μαγδαληνὴ ἕνα παρόμοιο ἄγγιγμα λέγοντας «Μὴ μοῦ ἅπτου!», σήμερα ὅμως λέγει τὸ ἐντελῶς ἀντίθετο. Ἐδῶ ἡ Θεία Οἰκονομία ἐπιτρέπει τὸ πρὶν ἀνεπίτρεπτο, γιατί στοχεύει στὸν στηριγμὸ τῶν πιστῶν. Σκοπὸς εἶναι ἡ ἐμπέδωση τῆς πίστης στὸ γεγονὸς τῆς Ἀναστάσεως, ἡ πλήρης ἐνίσχυση

τῶν καρδιῶν τῶν ὀλιγοψύχων καὶ ἀμφιταλαντευομένων. Ὁ Χριστὸς δὲν ἐμφανίζεται σὰν φάντασμα, ἀλλὰ σὰν ἄνθρωπος μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ, καὶ μάλιστα μὲ τὴν πληγωμένη σάρκα ἀπὸ τὸ μαρτύριό Του. Δὲν ἐξαφανίζει ἀπὸ τὸ Σῶμα Του τὶς τρύπες ἀπὸ τὰ καρφιά, οὔτε τὸ σχίσιμο ἀπὸ τὴ λόγχη στὸ πλευρό Του. Δὲν θεωρεῖ ἀναξιοπρεπὲς τὸ νὰ φέρει ἐπάνω Του τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν, ἀλλ' ἀντιθέτως τὰ θεωρεῖ αὐτὰ παράσημα δόξης, τρόπαια νίκης κατὰ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ Ἅδη.

Οἱ πληγὲς τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ ἀκαταμάχητο τεκμήριο ποὺ ὁδηγεῖ τὸν Θωμᾶ στὴν πίστη, εἶναι τὸ γιατρικὸ ποὺ θεραπεύει τὴν ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ, ὁ ὁποῖος ἀνακράζει: «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου!» Καὶ αὐτὸς μαρτυρεῖ ὡς αὐτόπτης μάρτυρας πλέον τὸν Ἀναστάντα Κύριο καὶ ὁμολογεῖ τὴν Θεότητά του. Ἀμέσως ὅμως ἔρχεται μία κατὰ κάποιον τρόπο ἐπιτίμηση ἀπὸ τὸν Χριστὸ πρὸς τὸν πρώην ἄπιστο μαθητή Του: «Ἐπειδὴ μὲ εἶδες, πίστεψες!» Ἔπρεπε νὰ μεσολαβήσει ἡ ἐμπειρία τῶν αἰσθήσεων, γιὰ νὰ μὲ πιστέψεις; Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι γνήσια πίστη! Γιατί, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «πίστις ἐστὶ ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων.» Πίστη εἶναι τὸ νὰ μορφοποιεῖς μπροστά σου αὐτὰ ποὺ ἐλπίζεις ὅτι θὰ γίνουν στὸ μέλλον, εἶναι ἡ βεβαιότητα γιὰ πράγματα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ δεῖ κανείς. Δὲν εἶναι εὔκολο νὰ πιστέψεις, τὸ ἀντίθετο μάλιστα, εἶναι ἀνθρωπίνως ἀδύνατον. «Οὐ πάντων ἡ πίστις», λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Δικαιολογημένα λοιπὸν ἔρχεται ὁ μακαρισμὸς τοῦ Χριστοῦ: «Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες!» Εὐτυχισμένοι εἶναι αὐτοὶ πού, ἂν καὶ δὲν εἶδαν, πίστευσαν!

Ὁ λόγος αὐτὸς ἀναφέρεται σὲ ὅλους τους πιστοὺς ποὺ ἔζησαν μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ μέσα στοὺς αἰῶνες καὶ φθάνει μέχρις ἐμᾶς, τοὺς Χριστιανοὺς τοῦ 2020. Ὁ Χριστὸς γνώριζε καὶ γνωρίζει ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν «ἐγγεγραμμένων ἐν βίβλω ζωῆς», αὐτῶν ποὺ ἐπίστευσαν, ποὺ πιστεύουν καὶ θὰ πιστεύσουν στὸ Ὄνομά του σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη τῆς γῆς μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων. Ἐμεῖς τώρα ποὺ διαθέτουμε τὸν θησαυρὸ αὐτὸν τῆς πίστεως, εἴτε ὡς πατροπαράδοτη παρακαταθήκη, εἴτε ὡς ἀποτέλεσμα προσωπικῆς ἔρευνας καὶ ἐπιθυμίας, ὀφείλουμε νὰ ἀγωνιζόμαστε, γιὰ νὰ μὴν τὸν χάσουμε ποτὲ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀρνητικῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἀντίχριστου κόσμου ποὺ μᾶς περιβάλλει. Νὰ ἀγωνιζόμαστε ἀντίθετα στὸ ρεῦμα τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς ἀποστασίας νὰ αὐξήσουμε τὴν πίστη μας καὶ νὰ τὴ μεταδίδουμε μὲ λόγους καὶ ἔργα στοὺς γύρω μας. Νὰ ὁμολογοῦμε καθημερινὰ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστὸ ἀναφωνώντας ὅπως καὶ ὁ Θωμᾶς: «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου!» καὶ νὰ ἀνακηρύττουμε πάντοτε καὶ παντοῦ ὅτι «Χριστὸς ἀνέστη! Ἀληθῶς ἀνέστη!»